

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. ושמרתם את השבת
כי קדש הוא לכם
מחלליה מות יומת כי
כל העשה בה מלאכה
ונכרתה הנפש ההוא
מקרב עמיה;

רבי שמעון. נפרק מרובה" ויבטוי הדס) ובזלות וזת צנוי: **הסיני**
עצודים כובדים. דנחמי ממיס אפרים וכן שור הנסקל דמשנמר דיו
אספור בהנאה כדאמרין ב"ק (דף מה.) ובפסחים (דף כג:) ממשמע
שנאמר: קול יאיר יודע שהוא צניע וצניע כר: **כשונג יאכל**.
כאן ר' ביוס: **יבטוי לא יאכל**. הוא
לעולם אכל אחרים ישראלים אולמים:
ר' יהודה אומר **כשונג יאכל**. הוא
למולאי שבת ולא ר' ביוס דקסין
שונג אפי מוד: **במוד לא יאכל**. הוא
עולמית אלא אחרים: דרבי יוחנן
הסנדלר גרסין: **יאכל: לא אחרים**.
לא לו ולא לאחרים. שרלא.
מזכרו וזמנו לעבודי כוכים:
מ"ט דר' יוחנן הסנדלר. דלמר מעשה
אסורין בצייל: **יכול אפילו**
כשונג. חלק דנחילי חס שג
כבישוי שאל דרש שבת: **מחלה**
יגוי. היכא דליכא חיוב מיתה אסרי
בנחילי כי קודש: **במוד אפרים**.
היכא אסור בקודש דלא גזי מיני
היכא דלא גזי: **כשונג**. שבת

החברת קיטש ודא
באכילה אף מעשה ש
מה קודש אסור בהנ
אסור בהנאה ת"ל ל
בשוגג ת"ל מחלליה
לך ולא בשוגג פליגי
אמר מעשה שבת דא
מאן דאמר דאורייתא
דרבנן אמר קרא קודש
מעשה קודש ולמא
טעמייהו דרבנן דפט
אשארא טובה לעבוד
כיה פורתא איתסר ל
דמריה קא עבדא שור
דביתא אמר רבה שור
שמוסר לשומר והויב
בבית שומר וגנבו ג
סבר לה כר' יעקב
לה כר' יעקב ^(א) דאמר
החזירו שומר לכל
כר' ^(ב) דאמר דבר ה
רבה אמר לעולם ב

שפתונו כנבא קמא בפיק מרובה (נע): קדשים שחייב באחריותן משלם
הוא ובהקדש לא שייך קנס דרעבו כתיבי: רבס גרסין כנולו.
ותעדע דאמור לקמן (לה): א"ל רב ספא לאבי לרבה דלמח דחיוס הוא
י"א ואל איתא דרבא גרסין א"ל רבס תלמידו של רבא היה
בדלמח לקמן (לה). אמר ליה רב ספא לרבא הי מזה מאי שגא דשכניה
לרבא ולא שיליה [לתרזי שמעמיה] ושייליה לאבי [שמעמח
דרבא] אלל רבה גרסין ורב ספא לא היה דימיו ושייל לאבי
היהיה תלמידו של רבה: רבה אמר לעולם כנולס כנולמו
ור

דכל תשענתי לך הרי הוא בבל תאכל וי"ל דאי מהתם ה"א בין שוגג בין
דלן ולא שוגג: ה"א קדש ואין מעשיה קדש. ואין להקשות דלן לכת
בדדיא קדש בפי' כל הכשר (חולין קט. וספ.) **ומאי** תשעמא דרבנן לכת
לממיר דשפליג בשל: **כי** אפי' רבנן **אשאי**. ואי' אמאי אשאי אשאי
הא דשמיטת לאויה היא וי"ל א"ר: קמני: **ב"ר**ן רשעה בה פורחא
פורחא קניא כשניי אלף ע"ב כהני חיב רחמנא ויכא נמי לא שגא ואי
בשפון ב'. ואי' ומאי לא אקמיר דרימ' לטעמיה דרללן דינא דגרימ'
ויב' שמייז דנבד הגורס לתמן כדמיר מה בגול (שם 54:) אלף
קניא מתון לא וי"ל לאויה תאמיר נמי אפסא דעד כאן לא קלמ'
הראוי לכל העולם אבל שור הנסקל אין ראוי אלף לזה השומן
אקמיר דבר הגורס לתמן הי' מתון ענינ' תשומי' ד' וי' לא אשאי
דגרימ' אלף קרן אבל לחייב שלשם על ידו תשומי' ד' וי' לא חזימ'
דמוכה בסוף.

עבוד אִשְׁרָאֵל, אֵלֶּה מִקְרָאֵי יִצְחָק לֵךְ יִצְחָק וְיִשְׂרָאֵל יִבְרֹא אִשְׁרָאֵל בְּשׁוּבָו. וְיִשְׂרָאֵל נִחְלָמָה (בִּכְסֵי שֵׁשׁ)
וְיִשְׂרָאֵל חֲתָמָה, קִדְּשִׁי יִשְׂרָאֵל לַחֲתָמָה עֲבָדֵי שֵׁשׁ וְיִשְׂרָאֵל וְיִחְלָמָה וְיִחְלָמָה חֲתָמָה חֲתָמָה חֲתָמָה חֲתָמָה וְיִשְׂרָאֵל
וְיִשְׂרָאֵל לֵךְ כִּמוֹ שֶׁנֶּחְלָמָה לְאֹדִי קִדְּשִׁי שֵׁשׁ, דְּחֲלָמָה קָרָן וְכֵסֶל וְלֵךְ (בִּכְסֵי שֵׁשׁ). וְיִשְׂרָאֵל בְּנֵי
שֵׁשׁ (שֵׁשׁ), דְּחֲדָרָיו שׁוּמֵר לְבַעֲלֵיו מִחֲדָר. וְיִשְׂרָאֵל לֵךְ כִּמוֹ שֶׁנֶּחְלָמָה, וְיִשְׂרָאֵל חֲתָמָה

אלו נערות פרק שלישי כתובות

לד.

עין משפט
נר מצוה

לא א מ"י וס"ג מהל'
שחטוהו הל"ג ובכ"ו
י"ג ש"ס נלחמ' וס"ד הל' י'
ופ"ה מהל' גנבה ח"ה
סמ' עש"ן סד וע"ה ולא"ן
קמח טושי"ע ח"ה יס"ן ח'
ספ"ק ע וס"י כ"ה ספ"ק ח'
וטור ח"ת ס"ן ש"ג:
לב א מ"י פ"א מהל'
שחטוהו ח"ה ט"ס סמ'
עש"ן ס"ג טושי"ע י"ד ס"י
ז"ה ספ"ק ז':
לג א ד מ"י פ"א מהל'
סנה הל' כ"ג סמ'
ללא"ן ס"ה טושי"ע ז"ה
ס"ן ש"ה ספ"ק ז':
ל"ד א מ"י פ"ו מהל' חובל
הל' ז' טושי"ע ח"ת ס"י
ס"ה ספ"ק ז':

מוסף רש"י

[illegible]

קנטא הוא דהא אחריני לא
ורתא איתסר ליה. משום
קודם שחיטה ונאסרה עליו
שמסרו בעלי לשומר קודם
לס דמיו (שם).

רבי שמעון היא דאמר שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה. חזקה דעד כאן לא פליגי רבנן בהם גבי אוחות ואם בנו אלא במתפרש הם בחולין (דף פה.) טעמא דין שחיטה משחיטה פירוש משחוטין מן ואין דין שחיטה מטעמה אבל הכא גבי תשלומי ד' וז' דכתיב מטעמה טעמיא אית לן למילף טעמה מטעמה ולא שמה שחיטה ואור' לזיכא למימר דין דבר הנאמר כסתי מדבר הנאמר כסתי ואין דין דבר הנאמר כסתי מטעמות טעם והכא טעם נאמר כסתי והכא נמי ה"מ למימר הכי אלא דאית ליה שניא אחרינא א"ר י"ל דלרצן שחיטה דהוה דין שחיטה משחיטה דאי הוה כסתי שחיטה גבי אוחות ואם בנו הוה ילפין הכא והכא מטעמות טעם והכא טעמה מטעמה אע"ג דלא נאמרה כסתי דהו' דנדמי מדניף טעמה משחיטה דלא דמי אע"ג דנאמרה כסתי גבי אוחות ואם בנו דין שחיטה משחיטה וילפין נמי השתא אטעמיא דד' וז' ואיכא ד' למימר דין שחיטה תשלומי ד' וז' מטעמה ולמילף מטעמה שחיטה דאוחות ואם בנו דכיון דשקולים הן איכא למילף הכי ואיכא למילף הכי אית לן למימר דין דבר הנאמר כסתי מהם שחיטה כסתי:

המבשל בשבת בשוגג יאכל
פי' זו ביום ואפילו
הוא כדמוכח בפ' כירה (שם ה.) דעכו
מרי חייל בר אבא שבת קדירה הו
גריי וזכר ובעל שאכל י' עד הנמשל
בשבת כו' בשוגג יאכל ולאחז שבת
קא צעי התם אי אסירי גורה שלא
יאמר שוכה חזי כמזיד לא יאכל מירוש
בזו' הוא כן לאחרי' כן ביום אכל
במולאי שבת לדידיה נמי שרי דאל
בפ' קמא דחולין (דף טו. וסז) אהדיה
מחמי' דהשוחט בשבת וזיה"כ אע"פ
שמתחייב בנפשו חטאתו כשרה
פרקי' וטוקמא כמזיד וכו' מאזר ומשני
לא מלקא דעתי' דקמי' דקמי' דומיא
דיה"כ מה יזה"כ אי שגא שוגג ול"ש
מזיד והשחא אי לאחרי' שרי זו ביום
לפרקי' מולאי גופיה מה יזה"כ ואי
שגא לו מולאי שגא לאחרי' כן וזו
לדידיה אסור אף למוילאי שבת חזי

יליה למימר שיטותיו כשרה קתי ל"ש לו לא שגא לאחרים דקראתה
 על ר' יוחנן הסנדלר ועוד דל"כ היינו מויד דר' יהודה כמו שאפרש
 ומדאנטרין לרבי יהודה לאספוקין שבת במילתיה יהודה דפליגי ר' כמו
 תאמר: **בשוגג** אבא בבוטאי שבת שוגג דר' יהודה הוה כמו
 שישימי מויד דר"מ דהא מוקי ההם ממתי דהשנות בשבת כוונתיה: כוונתיה:
בבמורד לא יאבא עוסימית. הוא אבל אחרים אוכלים דאי אחרים נמי
 לא יאכלו עולותיה היינו מויד דרבי יוחנן הסנדלר כללוא
 במילתא מויד דרבי יהודה שוגג דרבי יהודה שוגג
 דרבי יוחנן הסנדלר: **אמר** קרא ר"ב. וא"ם ולא לתכונ כל
 קדש ולא לבס ואנא ידענא דאסרי דאסריה מלא חאכל כל תועבה
 ידע להי אנטרין לתכבב הכא לתסמכיה למחלליה לומר במויד אמרתי
 לא היא ולא קדש הוהא אסוריה באסריה מכל אלא מיענתי ק"י וכהי
 לא בעי למימר דלא דרשי או תסמכיה את השליח אלא ינחא לה
 לתנתי כל טעם בשבת דלפי תסמכיה שאינה כרויה מחייב ר"מ כ"ס
 וסרה ואירך ב'. וא"ם כל טועה נמי לאו דמריה קא טעם דמכי שטט
 י דלא חשיב שיערי לקטוה נכך: **סבר** דה ב"ש דאמר רבי הגורם
 (ג"כ פ.) גבי מקדש תבואת חכירו או שורק שטרות חכירו (שם נח):
 עכ כאלו לא קאמר ר"ם אלא דבכר שטרות ממון אבל שטר דאין
 ר"מ אלא בשורק שטרות לא חכירו או מקדש תבואת חכירו שטרות
 שיטטור עלמא ור"מ דמשום הכי קאמר ס"ל כר"ס משום דר"ם
 יליה במצובה (שם ע"א) ואילו ר' מאיר לא חוניה דמחייב דינא
 ועוד אומר ריב"ז דמשום דינא דרמיה לא מחייב אלא מדרבנן
 (שם ע"ב).

במזרח אמרתי לך. קודש הוא, כיאל דשין קין מיתת ואלא כגאון (שם). כיון רשעת ביה ונתון דרס ועצמו טי' ענין להלחמתן לקמן, כי נהר ילי לאו דמריה קטנה. שבעה אירעה חמת ביבחה הוא עובדה. (ע"י) הוא עינד נגמר ויפסד ולא נחשלה (ב"ר נא). שמסור לשמור ש' שליו שיה טעם. גורס למחן הוא דגל וכן שהוא קרס שומר פועל לא על עמלו ו' ולא יפסד ורבי